

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆστε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 22 Ἀυγούστου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 38

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ καπετὰν Ἀντιφέρ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ βαλίτσα του τὸν Ἀτλαντὰ πού εἶχε φέρεи ἀπὸ τὸ Σαλιν-Μαλό, τὸν ἔνοιξε στὴ σελίδα πού εἶχε τὰ δυὸ ἡμισφαίρια μὲ τοὺς κύκλους τους, μεσημβρινούς καὶ παραλλήλους, καὶ γυρίζοντας στὸν Ζυχέλ, εἶπε :

— Ἐπτά μοῖρες καὶ εἰκοσιτρία, μήκος ἀνατολικόν· τρεῖς μοῖρες καὶ δεκαεπτὰ πλάτος νότιον. Ἐμπρός !

Ὁ Ζυχέλ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα κακοφανισμοῦ. Νότιο πλάτος ; Ὁ Καμύλκ λοιπὸν τοὺς ἔστειλε πέρ' ἀπὸ τὸν Ἰσημερινό ; Ἀ, τὴν καίμεν τὴν Ἐνο-γάττη ! Ὁ Ζιλδὰς οὐτ' ἐτόλμησε νὰ τὸν κοιτάξῃ.

— Ε, τί περιμένεις ; τοῦ φώναξε ἐπιτακτικὰ ὁ θεὸς του. Εἶπα ἔμπρός !

Πῆρε τὸν διαδήτη του, καὶ ἀκολουθώντας τὸν ἔβδομο παράλληλο, πού τοῦ πρόσθεσε καὶ τὰ εἰκοσιτρία λεπτά, κατέβηκε ὡς τὸν Ἰσημερινὸ κύκλο. Ἀκολουθώντας ἔπειτα τὸν παράλληλο 30 17', ἔφτασε ὡς τὸ σημεῖο 8 πού τὸν διασταύρωνε ὁ μεσημβρινός.

— Λοιπὸν ; πού βρισκόμαστε ; ρώτησε ὁ καπετὰν-Ἀντιφέρ.

— Στὸν κόλπο τῆς Γουίνεας.

— Ἀκριδέστερα ;
— Στὸ ὕψος τοῦ Λαάγκου.

— Ἀκριδέστερα ἀκόμα !

— Στὴ θάλασσα τοῦ ὄρμου Μαγιούμπα.

— Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ πάρουμε τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴ Μπόνα, καὶ ἀπὸ κεῖ τὸ σιδηρόδρομο ὡς τὸ Ὁράν.

Αὐτὰ τὰ εἶπε σὰν καπετάνιος πού δίνει διαταγὰς στὸ πλήρωμά

του. Καὶ γυρίζοντας στὸν Ζαμπουκό :

— Θὰ μᾶς συνοδεύσετε βέβαια.

— Βεβαίως !

— Ὡς τὸν κόλπο τῆς Γουίνεας ;

— Ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ἂν χρειασθῇ !

— Ἐτοιμασθῆτε λοιπὸν γι' αὔριο.

— Θὰ εἶμαι ἔτοιμος, γαμπρέ μου.

« Ἀ ! » ἔκαμε ἄθελα ὁ Τρεγκομαῖν ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ « γαμπρέ μου ». Καὶ τόσο ἐσάστισε, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ ταποδώσῃ τὸν εἰρωνικὸ κάπως χαιρετισμὸ πού τοῦ ἔστειλε φεύγοντας ὁ τραπεζίτης.

Ὅταν οἱ τρεῖς Μαλουῖνοι βρέθηκαν μόνοι στὴν κάμαρα, ὁ Τρεγκομαῖν, δειλὰ-δειλὰ, ρώτησε :

— Δέχτηκες λοιπὸν ;

— Μάλιστα ! ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Ἀντιφέρ. Ἐχεις νὰ πῆς τίποτα, μαουινιέρη ;

Τί νὰ πῇ ὁ κακόμοιρος ; Μιλὰ αὐτός, μιλὰ καὶ ὁ Ζυχέλ...

Ἦτοτε ἀπὸ δυὸ ὥρες, ὁ τραπεζίτης ἔλαβε τὴν λεγράφημα ἀπὸ τὴ Μάλτα. Ἡ δ. Ταλισμά τοῦ τηλεγραφοῦσε πὺς ἦταν εὐτυχισμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

« Ὅπου ὁ Μπέν-Ὁμάρ μπορεῖ νὰ συγκρίνῃ καὶ νὰ κρίνῃ ποῖο εἶναι τὸ καλύτερο εἶδος ταξιδιοῦ, τὸ «διὰ ξηρᾶς» ἢ τὸ «διὰ θαλάσσης» ;

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, σιδηροδρομικὸ δίκτυ στὴν Τύνιδα δὲν ὑπῆρχε. Ἀπὸ τὴ Μπόνα, οἱ ταξιδιώ-τες θάπαιρναν τὸν τροχιόδρομο πού ἐξυπηρε-

Τὸ ἀμάξι περνοῦσε ποτάμια καὶ ποταμάκια ὁρμητικὰ, πού τὸ νερὸ τους ἔφτανε ὡς τὸν ἄξονα τῶν τροχῶν. (Σελ. 410, α')

τούσε τις επαρχίες Κωνσταντίνα, Ἀλγέρι καὶ Ὀράν.

Τὰ χαράματα ἄφηναν τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἡγεμονίας. Μαζί τους, ἐννοεῖται, κι' ὁ Τραπεζίτης Ζαμπουκό, κι' ὁ Μπέν-Ὀμάρ, κι' ὁ ἀναπόσπαστος Ναζίμ. Ὅλοι, κι' αὐτοὶ φυσικά, ἤξεραν πὼς τὸ νησάκι Νο 2 θὰ πῆγαιναν νὰ τὸ βροῦν στὴν κόλπο τῆς Γουϊνέας στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς Ἀφρικής.

— Μεγάλο ταξίδι! εἶπε ὁ Ζυχέλ στὸν Μπέν-Ὀμάρ. Ἄν τὸ φοβάσθε, παραιτηθῆτε.

Πραγματικῶς, ἦταν μίλια καὶ μίλια ἢ θάλασσα ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι ὡς τὸ Λοάγκο. Ἀλλὰ ὁ Μπέν-Ὀμάρ δὲν ἐδίστασε νὰ κάμει τὸ ταξίδι αὐτό. Ἀπὸ τὴ μιά μεριά τὸν ἐσπρωχνε τὸ ἑκατομμύριο ποῦ εἶχε νὰ πάρῃ, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Σαούκ, ποῦ δὲν εἶχε πάψει νὰ ἐλπίζει πὼς θὰ ἐπαίρνε καὶ τὰ ἑκατὶ...

Μπήχαν κι' οἱ ἔξη στὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι γιὰ τὴ Μπόννα. Τὴν προτεραία, καθὼς ξέρουσε, ὁ Ζυχέλ εἶχε γράψει τῆς Ἐνογάτης. Σὲ λίγες ἡμέρες, αὐτὴ κι' ἡ μητέρα της θὰ μάθαιναν πρὸς ποῖο σημεῖο τῆς γῆς ἔτρεχε τώρα ὁ καπετάν-Ἀντιφὲρ γιὰ νὰ βρῇ τὴν περίφημη κληρονομιά, κατὰ πενήντα τοῖς ἑκατὶ ἐλαττωμένα... Ἐνα μῆνα τουλάχιστο θὰ διαρκούσε τὸ καινούργιο ταξίδι κι' οἱ ἀρραδωνιασμένοι δὲν θὰ ξαναβλέπονταν πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Μάη. Πόση στενοχώρια θὰ προσένοσε στὴν Ἐνογάτη αὐτὸ τὸ γράμμα! Ἄν ἦταν βέβαιη τουλάχιστο πὼς στὸ γυρισμὸ θὰ γινόταν ὁ γάμος χωρὶς ἄλλη ἀναβολή! Ἀλλὰ μὲ τὸ παράξενο θεῖο ποῦ εἶχε, ὅλα μπορούσε νὰ τὰ περιμένη...

Ὅσο γιὰ τὸ Ζιλδα, τὸν πρῶην μαουιέρη τοῦ Ράνση, ποῖς νὰ τοῦ τῶλεγε πὼς θὰ περνοῦσε μὴ μέρη τὸν Ἰσημερινό! Γιὰ τὴν ὥρα κοίταζε μὲ περιέργεια τὰ μέρη ποῦ ἔσχιζε τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι, τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Βρετάνης του...

Τὸ ἀμάξι δὲν ἔτρεχε καὶ τόσο γρήγορα. Ἀπὸ τὸν ἕνα σταθμὸ ὡς τὸν ἄλλο τῶλογα κουράζονταν νὰ περνοῦν πεδιάδες ἀνώμαλες, ὕψωματα, ποτάμια καὶ ποταμάκια ὀρμητικά, χωρὶς γεφύρια, ποῦ τὸ νερὸ τους ἔφθανε ὡς τὸν ἄξονα τῶν τροχῶν.

Εἶδαν ἀριστερά τους τὸ Μπάντο, τὸ παλάτι τοῦ βέη—τόσο λευκὸ, ὥστε καλὰ θὰ ἔκαναν νὰ τὸν κοιτάζουν μὲ καμπινισμένα γυαλιά—ἄλλα παλάτια μεγιστάνων, τριγυρισμένα ἀπὸ πυκνοὺς φίκους καὶ πιπεριές, σὰν ἱτιές ποῦ οἱ κλώνοι τους ἔπεφταν ὡς τὴ γῆ—

ἀλλὰ καὶ συνοικισμοὺς ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ ξύλινα σπιτάκια, ντυμένα μὲ πολύχρωμα ριγωτὰ πανιά, ὅπου φαίνονται ἀράβισσες μὲ σοδαρὰ πρόσωπα, καὶ μαυριδερά παιδάκια, σοδαρὰ κι' αὐτὰ σὰν τὶς μητέρες τους. Μακριά, ἔβρισκαν κοπάδια ἀπὸ γίδες πρόβατα, μαῦρα σὰν κοράκια.

Ἐστάθμευαν συχνά. Ὁ Ζιλδα κι' ὁ Ζυχέλ κατέβαιναν ἀπὸ τὰ μᾶξι γιὰ νὰ ξεμουδιάζουν. Κάποτε κατέβαινε κι' ὁ τραπεζίτης, ἀλλὰ δὲν μιλοῦσε καθόλου μὲ τοὺς συνταξιδιώτες του.

— Καὶ τοῦτος ἐδῶ, ἔλεγε σιγὰ ὁ Ζιλδα στὸν Ζυχέλ, δὲν λιμπίζεται τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Καμύλκ λιγώτερο ἀπὸ τὸ θεῖο σου...

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπαντοῦσε ὁ Ζυχέλ. Ἐκύλιος ὁ τέντζερης καὶ βρῆκε τὸ καπάκι.

Ὁ Σαούκ, δταν πέζεε, κοίταζε πάντα νάρπαξη καμμιὰ λέξη ἀπὸ τὶς ὁμιλίες ποῦ ἔκανε πὼς δὲν τίς καταλαβαίνει. Ὁ Μπέν-Ὀμάρ ὅμως δὲν τὸ κουνοῦσε ἀπ' τὴ γωνιά του, συλλογίζοντας μὲ μεγάλη ἀνησυχία τὸ θαλάσσιο ταξίδι ποῦ θὰ ἔκανε σὲ λίγο. Τί θὰ τραβούσε πάλι στὸν πολυτάραχο Ἀτλαντικό!

Μὰ κι' ὁ καπετάν-Ἀντιφὲρ καθόταν ἀκίνητος, σιωπηλὸς καὶ σκεπτικός, μὴ βλέποντας μπροστά του παρὰ τὸ νησάκι Νο 2, ὅπου τὰ βᾶσανά του θὰ τελείωναν. Ἔτσι ἐνόμιζε τουλάχιστο...

Τὴν ἡμέρα—24 τοῦ Ἀπρίλη—κατὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, φάνηκε ἀπὸ μακριὰ μὴ ὥραία εἰκόνα ἀπὸ σπύτια, τζαμιά, θόλους, μιναρέδες, πλαισιωμένη ἀπὸ ἄφθονη πρασινάδα. Ἦταν ἡ κωμόπολη Ταμπούρα.

Ἐκεῖ στάθηκαν γιὰ μερικὲς ὥρες, καὶ μπήχαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ἡ μᾶλλον χάνι, ὅπου ἔφαγαν καὶ ἤπιαν. Οὔτε ἰδέα, ἐννοεῖται, νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν κωμόπολη. Ἀρκετὸ ἦταν καὶ ποῦ τὴν εἶδαν ἀπέξω...

Στὶς ἐννιά τὸ βράδυ ἐξακολούθηθησαν τὸ ταξίδι τους. Νύχτα μὲ ὥραία ἀστροφεγγιά κι' ἐξοχὴ ἔρημη κι' ἄγρια. Οἱ κίνδυνοι σ' αὐτὴν δὲν ἦσαν λίγοι.

Ἀνώμαλοι δρόμοι, κακοποτίες, θειά, ἴσως καὶ κακοποιοὶ ποῦ παραφύλαγαν στὸ σκοτάδι. Καθὼς περνοῦσε τὸ ἀμάξι ἀπὸ ἀκροδασίες, οἱ ἐπιβάτες ἀκούγαν οὐρλιάσματα, βρυχηθμοὺς καὶ τῶλογα ξαφνιάζονταν. Εὐτυχῶς οὔτε λιοντάρη φάνηκε, οὔτε πάνθηρας, οὔτε ληστές. Καὶ οἱ τέσσερις ἄρχισαν νὰ χαράζῃ.

Σὲ λίγο, ἔδωκαν καθαρὰ ἐκεῖ κάτω τὴν κοιλάδα τοῦ Μετζερντὰ καὶ τὸ ποτάμι, ποῦ οἱ ὄχθες του ἦταν κατὰφυτες ἀπὸ ροδοδάφνες κι' εὐκαλύπτους.

Ὅταν ξημέρωσε καλὰ, ὁ ἀμίλητος Ἀντιφὲρ ρώτησε μὴ στιγμὴ τὸν ἀνιψιὸ του:

— Ποῦ θὰ φτάσουμε πρὶν νυχτώσῃ;

— Στὴ Γκαρντιμάου, θεῖε μου.

— Καὶ στὴ Μπόννα τότε;

— Αὐριο βράδυ.

Κι' ὁ Ἀντιφὲρ ξανάπενε στὴ σιωπὴ καὶ τοὺς ἀτέλειωτους ρεμβασμοὺς του.

Ὅστοςο τὰ δάση γίνονταν ὁλοένα πυκνότερα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ παρουσιάζονταν χωριὰ ἀράβικα, γραφικὰ μέσα στὴ ζωερὴ πρασινάδα. Τὰ καταλύματα ὅμως τῶν ταξιδιωτῶν, τὶς ὥρες ποῦ ἔπρεπε νὰ σταθμεύσουν δὲν ἦταν παρὰ στάβλοι, ὅπου ἀνθρωποὶ καὶ ζῶα ἀνακατεύονταν σὰν... ἀδέρφια.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ' Η ΑΛΕΠΟΥ

Ἐνα λιοντάρη τριγυροῦσε πεινασμένο ἕνα πρωτὶ μέσα στὸ δάσος κι' ἔφαχνε νὰ βρῇ κανένα μικρὸ ζῶο γιὰ νὰ τὸ καταβροχθίσει.

Καθὼς γυρνοῦσε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἄκουσε ξαφνικὰ κάτι κλαδιά νὰ τρίζουν. Μ' ἕνα μεγάλο πῆδημα βρέθηκε ἐκεῖ κοντὰ κι' εἶδε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά νὰ ξεπροβάλλῃ τὸ πονηρὸ κεφάλι μιᾶς ἀλεπούς ποῦ κοιτοῦσε τρομαγμένη.

Τὸ λιοντάρη ἐτοιμαζόταν νὰ φάῃ τὴν ἀλεπού. Ἐκείνη ὅμως εἶδε πὼς ἔφτασε τὸ τέλος τῆς κι' ἄρχισε τὶς πονηριές.

— Λιοντάρη μου, τοῦ εἶπε. Μ' ἔστειλε ὁ βασιλιάς τῆς χώρας νὰ σὲ βρῶ. Ἀπὸ χθὲς τριγυρνῶ ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ σ' ἀνταμώσω. Δὲν ξέρεις πόσο χαρούμενη εἶμαι ποῦ σὲ βρῆκα. Ἀποφάσισε ποῦ λές, λιοντάρη μου, ὁ βασιλιάς νὰ παντρεύῃ τὴν κόρη του. Κι' ὅλοι εἶπαν πὼς ἐσύ εἶσαι ὁ καλύτερος κι' ὁ πιὸ δυνατὸς γαμπρὸς ποῦ πρέπει σὲ τέτοια βασιλοπούλα.

Τὸ λιοντάρη σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀλεπούς ἄρχισε νὰ κολακεύεται καὶ νὰ περηφανεύεται. Ἐσχάσε τὴν πεῖνα του κι' ὀρθῶσε τ' αὐτιά του γιὰ νὰκούσῃ καλύτερα τὰ λόγια τῆς ἀλεπούς.

— Λοιπόν; Τί σκέπτεσαι, λιοντάρη μου; τὸ ρώτησε ἡ ἀλεπού. Ὁ βασιλιάς περιμένει ἀνυπόμονος τὴν ἀπάντησή σου.

Τὸ λιοντάρη χωρὶς πολλὰ λόγια εἶπε πὼς δέχεται νὰ πάρῃ γιὰ γυναῖκα του τὴν κόρη τοῦ βασιλιά.

— Ναί, μὰ ξέρεις; τοῦ ξαναεἶπε ἡ ἀλεπού. Ἡ βασιλοπούλα μοῦπε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ λιμάρῃς τὰ δόντια σου, γιὰτὶ φοβάται, λέγει, νὰ σὲ κοιτάζῃ μὲ τόσο μεγάλὰ δόντια.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ'. — Τὸ Ζαχαροπλαστεῖο ἔτοιμο. — Οἱ πρῶτοι πελάτες

Πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ φτιάσω τὸ Ζαχαροπλαστεῖο. Πῆρα μὴνὰ κόλλα χαρτὶ γαλάζιο, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ εἶχα κάνει καὶ τοὺς κλήρους καὶ τὸ ἔστρωσα πάνω στὸ τραπέζι τῆς κάμαρας. Ἐπειτα ἀνοῖξα τὰ κουτιά μου κι' ἀράδιασα πάνω στὸ χαρτὶ ὅσα γλυκὰ εἶχα—μπομπόνια, πτὶ φούρ, μπιζέδες, κάστανα καὶ καρύδια γκλασέ, σοκολατάκια καὶ τὰ λοιπά. Χωριστὰ καθεῖς εἶδος, σὲ σωροὺς διαφόρων σχημάτων, ὁμοῖα καὶ ταχτικά. Ἦταν μὴνὰ χαρὰ αὐτὸ τὸ μαγαζάκι, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια καλὴ ἰδέα εἶχε ἡ Ροζίνα νὰ παῖξουμε Ζαχαροπλαστεῖο.

Πῆρα ἕνα κουδουνάκι καὶ τὸ ἔδεσα σὲ μὴνὰ καρέκλα, ποῦ ἦταν τάχα ἡ πόρτα τοῦ μαγαζιού. Κάθε φορὰ ποῦ θᾶνοιγε ἡ πόρτα, τὸ κουδουνάκι θὰ χτυποῦσε.

Ἡ Γαλαζούλα, ντυμένη ὅπως εἶπαμε, εἶχε καθῆσει στὴν ἀψηλὴ καρέκλα, μπροστὰ στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο τὸ κουδουνάκι χτύπησε καὶ... ποῖος παρουσιάσθηκε; Ὁ κύριος Κουῖν-Κουῖν!

Μὰ δὲν ἦταν στὸ κορεβᾶτι του, τιμωρημένος; Πὼς βορέθηκε στὸ Ζαχαροπλαστεῖο; Νάτος! ἔχει τὰ χέρια του στὶς τσέπες καὶ σφυρίζει. Τί κακὸ παιδί ποῦ φαίνεται!

— Πῶ, πῶ! φωνάζει. Τί ἔλεεινὸ τὸ μαγαζὶ σας, δεσποινὶς Γαλαζούλα. Φοῖνε!

Ἡ Γαλαζούλα τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἔβρισκε τί νάπαντήσῃ. Ἦξερε πὼς ὁ Κουῖν-Κουῖν ἔπρεπε νὰ εἶναι αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ κορεβᾶτι του! Ἦξερε ἀκόμα πὼς τὸ μαγαζὶ της δὲν ἦταν καθόλου ἑλεεινόν. Ἀλλὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ τοῦ πῇ

λέξη, ὁ Κουῖν-Κουῖν ἔγινε ἄφαντος!

— Ἀς τον κι' ἐγὼ ὕστερα θὰ τὸν τιμωρήσω, εἶπα τῆς Γαλαζούλας. Πάλι τὸ κουδούνι. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ Ροζίνα κι' ἡ Ραχήλ. Μπαίνουν μαζί. Τὸ φουστάνι τῆς Ροζίνας εἶναι ξεκουμπωμένο στὴ ράχη, μὰ ἡ στιγμὴ δὲν μοῦ φαίνεται κατάλληλη γιὰ νὰ τὴ μαλλώσω. Ὅπως λέει κι' ἡ νταντά, «κάθε πράγμα στὸν καιρὸ του».

— Καλημέρα σας, εἶπε εὐγενικὰ ἡ Ραχήλ.

— Καλημέρα σας, κυρίες μου, ἀποκριθῆκε ἡ Γαλαζούλα. Τί θὰ ψωνίσετε σήμερα; Ἐχω, βλέπετε, ἀπ' ὅλα. Καὶ φρεσκοτάτα, τῆς ὥρας!

Ἡ Ραχήλ κι' ἡ Ροζίνα κοίταζαν ὁλόγυρα τὸ μαγαζὶ κι' ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν μεταξὺ τους.

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κουφομιλάτε, τοὺς εἶπα.

Ἐπιτέλους ἡ Ροζίνα ζήτησε πέντε δραχμῶν μπομπόνια, κι' ἡ Ραχήλ πέντε δραχμῶν φοντάν. Ἡ Γαλαζούλα ζύγισε τὰ γλυκὰ στὴ μικρὴ ζυγὰριὰ, ποῦ τῆς εἶχα βάλει στὸ τραπέζι, καὶ τὰ ἔβαλε μέσα σὲ δύο χαρτίνες σακουλίτσες. (Ἐσχάσε νὰ πῶ πὼς ἡ νταντά μοῦ ἔφτιασε κάμποσες, ἀπαράλλαχτες μὲ τὶς σακουλίτσες τῶν ἀληθινῶν μαγαζιῶν). Ἡ Ροζίνα κι' ἡ Ραχήλ τὶς πῆραν, ἐπλήρωσαν κι' ἔφυγαν χαρούμενες.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τὸ λιοντάρη πίστεψε τὰ λόγια τῆς ἀλεπούς.

Τὴν ἄφησε κι' ἔτρεξε στὸν ὁδοντογιατρὸ τοῦ χωριοῦ.

— Θέλω νὰ μοῦ λιμάρῃς τὰ δόντια μου. Νὰ τὰ κάνῃς μικρὰ κι' ὁμοῖα σὰν τὸ ρύζι.

Ὁ γιατρός τὰ λιμάρει, καὶ χαρούμενο τώρα πιά τὸ λιοντάρη, γυρίζει πίσω στὴν ἀλεπού.

— Ἀ! Τί ὁμοῖα ποῦ σοῦ τὰ κάναμε; φώναξε πονηρὰ ἡ ἀλεπού. Πόσο μικρὰ καὶ χαριτωμένα γίνανε. Τέτοια δόντια νὰ δῆς ποῦ θὰ τὰ ζηλέψῃ κι' ἡ βασιλοπούλα ἀκόμη.

Τὸ λιοντάρη ὅλο καὶ καμάρωνε.

Ἐπὶ τοῦ ἀλεπού ἔσκυψε καὶ λέγει σοδαρὰ στὸ αὐτὶ τοῦ λιονταριοῦ:

— Ἐρεῖς τί λέγω, πρέπει νὰ κόψῃς κι' αὐτὰ τὰ μεγάλα νύχια σου. Πὼς θὰ δώσης τὸ ποδάρι σου στὴ βασιλοπούλα νὰ τὴν χαιρετήσῃς; Θὰ φοβηθῇ νὰ τὸ πιάσῃ μὴν τυχὸν μ' αὐτὰ τὰ νύχια τῆς ξεσχίσῃς τὸ τρυφερό της δέρμα.

Πάλι τὸ λιοντάρη σὰν κουτὸ πίστεψε τὰ λόγια τῆς πονηρῆς ἀλεπούς. Μὴ καὶ δυὸ τραβάει γιὰ τὸ χωριὸ καὶ πάει στὸν κουρέα.

— Θέλω νὰ μοῦ κόψῃς τὰ νύχια, λέγει στὸν κουρέα. Νὰ γίνουν ὁμοῖα καὶ κομψά.

— Μὰ τί λές, ἀφέντη λιοντάρη μου; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κουρέας. Ἐσὺ ὁ βασιλιάς τῶν θηρίων δίχως νύχια; Κι' ἂν τυχὸν τύχῃ νὰ πολεμήσῃς πὼς θὰ παλέψῃς δίχως αὐτά;

— Νὰ κάνῃς αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω, τοῦ ἀπαντᾷ ἀγριεμένο τὸ λιοντάρη.

— Στὶς διαταγές σου ἄφου τὸ θέλεις ἔτσι, εἶπε ὁ κουρέας φοδισμένος. Κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ βαθεῖα-βαθεῖα τὰ νύχια.

Περήφανο τὸ λιοντάρη, ἔτρεξε πάλι πίσω στὴν ἀλεπού. Ἡ ἀλεπού μόλις τὸ εἶδε ἀπὸ μακριὰ τῶλεσε τὰ πόδια. Φεύγοντας ὅμως τοῦ φώναξε:

— Ἄν ἐσὺ ἔχεις τὴ δύναμη στὰ ποδάρια ἐμεῖς οἱ ἀλεποῦδες ἔχουμε τὴ δύναμη στὰ μυαλά. Χά! χά! χά! Τί ἐπαθες, κακομοίρη!

Τώρα πιά τὸ λιοντάρη κατὰλαβε πὼς ἡ ἀλεπού τὸ κοροϊδεῖ. Τᾶβαλε τὸν ἑαυτὸ του γιὰτὶ ἄφησε καὶ μὲ φέρθηκε ἔτσι σὰν κουτὸς.

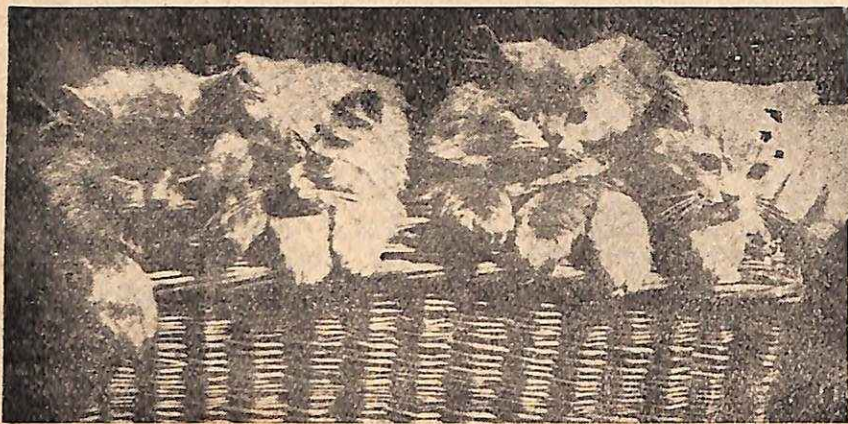
Ἐφυγε ντροπισμένος καὶ τριγυροῦσε ὁλόκληρες μέρες μέσα στὸ δάσος. Ντρεπότανε νὰ πάγῃ νὰ βρῇ τὰ ἄλλα λιοντάρια γιὰτὶ ἤξευρε πὼς θὰ τὸν κοροϊδεύανε γιὰ τὸ πάθημά του.

Γυρνοῦσε λοιπὸν ὁ ἀνόητος μερόνυχτα μόνος καὶ περίμενε ὁ δυστυχὴς ὡς ποῦ, νὰ τοῦ βγοῦν πάλι τὰ δόντια καὶ τὸ τοῦ μεγαλώσουν τὰ νύχια του.

(Μίσηση)

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ... ΓΑΤΙΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τώρα μόλις άρχισαν να προβάλλουν από τὸ πανέρι τους και νὰ βλέπουν με άπορία και θαυμασμό... τὸν κόσμο.

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εὐεργετημένος ὅσο λίγοι ἀπὸ τὸν στρατηλάτη θὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτοῦ ἀχάριστο ἂν τὸν ἀπαρνιόταν τώρα σ' αὐτὲς τίς δύσκολες στιγμές. Ὅταν ἔγινε ἡ μεταπολίτευση ζήτησε νὰ μπεῖ σὲ διαθεσιμότητα. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ βρισκεται ὅσο τὸ δυνατόν κοντύτερα στὴν νέα διαμονή τοῦ Ναπολέοντος ἀγόρασε στὴν Προδηγία, στὰ παράλια τῆς Μεσογείου, τὴν χαριτωμένη αὐτὴν βίλλα καὶ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, μαζί με τὴν Κάτια καὶ τὸν ἱπποκόμο του τὸν Βερεζίνα πού μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται ἀπὸ μιὰ φοβερὴ πληγὴ πού εἶχε δεχθῇ στὴ μάχη τοῦ Μονμιαρά.

Ἡ Κάτια περνοῦσε ἐκεῖ ἡσυχὰ τὴν ζωὴ τῆς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους πού τὴν ἐλάτρευαν, ὁ ἓνας σὰν πατέρα καὶ ὁ ἄλλος σὰν ἀφοσιωμένος τῆς σκλάβος. Μιά γριὰ πιστὴ ὑπηρέτρια πού εἶχε περάσει ὅλη τὴ ζωὴ τῆς στὴν οἰκογένεια Μοντάρχη ἔκανε τίς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Ἐλάτρευε καὶ αὐτὴ ὅσο καὶ ὁ Βερεζίνας τὴν «βασιλοπούλα» τους, ἀλλὰ μόνο σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο συμφωνοῦσε με τὸν γέρο-γρεναδιέρο. Ἡ Μιὸ καὶ ὁ Βερεζίνας τακτώνονταν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ. Ἡ μαγείρισσα ἔλεγε πὼς αὐτὴ εἶχε τὴν πρώτη θέσιν στὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ. Ὁ γρεναδιέρος ἔδρισκε τὴν ἀξίωση αὐτὴν ἐξωφρενικῇ, γιατί, ἔλεγε, «αὐτὸς εἶχε κουβαλήσει τὴν δεσποινίδα σὲς πλάτες του ἀπὸ τὴ μίαν ἄκρη τῆς Ρουσίας ὡς τὴν ἄλλη καὶ τὴν εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ τὸν Βερεζίνα καὶ

αὐτὸ βέβαια ἦταν πολὺ σπουδαιότερο ἀπὸ τὸ νὰ τῆς σιδερώνη τὰ φορέματά της ἢ νὰ τῆς κάνῃ κρέμες καὶ ριζόγαλα».

Ὅταν ὁ Ναπολέων γύρισε ἀπρόοπτα ἀπὸ τὴν Ἑλβα, ὁ συνταγματάρχης ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ κατὰ τὴν θριαμβευτικὴ πορεία του πρὸς τὸ Παρίσι καὶ εἶχε λάβει μέρος σ' ὅλη τὴν ἐκστρατεία.

Ὁ Βερεζίνας, πού δὲν εἶχε ἀκόμη γίνεῖ καλὰ ἀπὸ τὴν πληγὴ του, δὲν μπόρεσε νὰκολουθήσῃ τὸν συνταγματάρχη του καὶ ἡ ἀπελπισία του ἦταν ἀπερίγραπτη. Εἶχε μείνει μαζί με τὴν Κάτια καὶ τὴν μαγείρισσα στὴν μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη. Παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ τὰ γεγονότα καὶ τὸ αἶμα του ἔβραζε ὅσο διάβαζε κάθε μέρα τὰ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα.

Υστερὰ ἀπὸ τὴν μάχη τοῦ Βατερλώ, ὁ συνταγματάρχης ἐξηντλημένος καὶ ἀποκατωμένος ἦρθε νὰ συναντήσῃ τὴν προστατευομένην του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ζοῦσε κοντὰ τῆς, χωρὶς φροντίδες ἀλλὰ μετὰ τὴν καρδιά του γεμάτη πίκρα γιὰ τὴν μεγάλη συμφορὰ τῆς πατρίδας του καὶ γιὰ τὴν ἀτυχία τοῦ αὐτοκράτορά του.

Ἡ Κάτια ἀποσπάσθηκε ἀπότομα ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς τῆς ἀπ' τὴν βροντερὴ φωνὴ τοῦ Βερεζίνα, πού μετὰ τὴν ἰδέα πὼς σιγανομουρμούριζε οὐρλιάζε σὲ σημεῖο πού νὰ βουλώνῃ κανεῖς τ' αὐτιά του :

Θὰ τοὺς δώσουμε ἀλλαχτὲς Ρατατάρ-ταρατατάρ !
Θὰ τοὺς δώσουμε ἀλλαχτὲς
Ἀλλαχτὲς-παρλλαχτὲς !

Τὸ πολεμοχαρὲς αὐτὸ τραγουδάκι δὲν τὸ τραγουδοῦσε ὁ Βερεζίνας παρὰ μονάχα σὰν βρισκόταν στὰ πολὺ μεγάλα κέφια του. ὅταν ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος. Τούτῃ τῇ φορὰ ὅμως, ἀπ' ὅτι μποροῦσε κανεῖς νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὰ μουγγρίσματά του, δὲν φαινόταν μονάχα χαρούμενος ἀλλὰ καὶ πολὺ συλλογισμένος.

— Μὲ τρώμαξες, καϊμένε Βερεζίνα, τινάχτηκε ἡ Κάτια. Νόμιζα πὼς βρισκόσουν ἀκόμη μετὰ τὸν νουνό μου. Τελειώστες λοιπόν ; Ἐλα τώρα νὰ μοῦ πῆς καμμιὰ ἱστορία ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία σου στὴν Αἴγυπτο.

— Νὰ με συμπαθῇ ἡ δεσποινίς, ἀπάντησε μετὰ μεγάλη σοβαρότητα ὁ γρεναδιέρος, ἀλλὰ ἔχω δουλειὰ ἀκόμη. Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι, Βερεζίνα. Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά ;

— Ὁ, καὶ βέβαια, διεμαρτυρήθηκε ὁ Βερεζίνας συγκινημένος.

Ξερόβηξε καὶ πῆρε ἕνα ὕφος ἐπιφυλακτικὸ καὶ μυστηριώδες ἀλλὰ ἔμεινε σιωπηλός.

— Ἄν δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῆς γιὰ τὴν Ἀφρική, ἔκανε ἡ Κάτια, πές μου τουλάχιστον...

— Ὁχι, ὄχι, τὴν ἔκοψε ὁ γρεναδιέρος, ὁ συνταγματάρχης μου με διέταξε νὰ μὴν πῶ τίποτε.

Ἡ ἀπλοϊκὴ αὐτὴ δήλωση ἔδωσε τὴν Κάτια σὲ ὀποψίες.

— Μπᾶ, τί σχεδιάζει λοιπόν νὰ κάνῃ ὁ νουνός μου ; Ἐλα λοιπόν, καλέ μου Βερεζίνα, μπορεῖς νὰ τὸ ἐμπιστευθῇς σὲ μένα. Μὲ ξέρεις πόσο εἶμαι ἐχέμυθη. Δὲν θὰ πῶ λέξη σὲ κανένα... σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.

— Ὁ συνταγματάρχης μου με διέταξε νὰ εἶμαι μουγγὸς σὰν τὸ ψάρι... Καὶ μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Βερεζίνας κίνησε νὰ φύγῃ.

Ἡ Κάτια τὸν κράτησε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά λοιπόν ! Δὲν σὲ νοιάζει καθόλου νὰ με λυπήσῃς τόσο πολὺ ! Καλέ Βερεζίνα ! Καὶ ὅταν συλλογίζομαι πὼς σοῦ ἐπλεκα ἕνα τόσο ὠραῖο πουγγί, ἀπὸ ἄσπρο μπιρσίμι με χρυσὲς χάντρες... γιὰ νὰ βάζῃς μέσα τὰ λεπτὰ σου... δὲν θὰ σὲ δώσω τώρα !

— Γιατί, μήπως δὲν τ' ἀξίζω ; Ποιὸς σὰς κουβάλησε στὰ χέρια του γιὰ νὰ περάσετε τὸν παγωμένο Βερεζίνα ;

— Ἐσὺ ἔκανες αὐτὸ γιὰ μένα καὶ τώρα δὲν θέλεις νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇς τὰ σχέδια τοῦ νουνό μου.

— Ἀφεντικὴ διαταγή ! ἔκανε βλοσυρὸς ὁ Βερεζίνας.

Ἡ μικρούλα ἄλλαξε τώρα τακτικῇ.

— Καλὰ, κι' ἐγὼ λοιπόν δὲν σὲ ρωτᾶω πιά. Ἔτσι κι' ἄλλοιως, τὸ

κατάλαβα : Θέλετε νὰ φύγετε ! θέλετε νὰ μ' ἀφήσετε μοναχῇ. Ὁ, τί δυστυχήσῃς πού εἶμαι.

— Βασιλοπούλα μου ! ἔκανε ὁ δύστυχος γρεναδιέρος με ἀπόγνωση. Μὴν κλαῖτε, μὴν κλαῖτε, γιατί ἔτσι, ἔτσι μοῦρχειται νὰ κρεπάρω !

— Θέλετε νὰ πάτε νὰ βρῆτε τὸν αὐτοκράτορα καὶ νὰ μ' ἀφήσετε ἑμένα μοναχῇ.

— Ποτὲ τῶν ποτῶν ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Βερεζίνας με κάποια ἀμηχανία. Τί ἰδέες εἶναι αὐτὲς πού βάζετε μετὰ τὸ νουό σας. Μπᾶ, πὼς τὸ φανταστήκατε ἕνα τέτοιο πράγμα !

— Ὅρκισου μου πὼς δὲν θὰ πάτε πουθενὰ χωρὶς νὰ μοῦ τὸ πῆς, πρόσφερε ἡ Κάτια καταπίνοντας τοὺς λυγμούς της.

— Νὰ ὀρκισθῶ, μὰ πὼς νὰ ὀρκισθῶ, ἔτσι στὰ καλά καθούμενα ; Πρέπει νὰ ζητήσω πρῶτα τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη μου.

— Ὁχι, ἔκανε ἡ Κάτια, χτυπώντας τὸ πόδι της. Νὰ ὀρκισθῇς τώρα ἀμέσως, ἄλλοιως θὰ δώσω τὸ πουγγί στὴ Μιὸ.

— Χίλιες κανονιές ! φώναξε ὁ γέρο-ἱπποκόμος, πού αὐτὴ ἡ φοβέρα τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν. Κι' ὅμως δὲν ἦταν αὐτὴ πού σὰς πέρασε ἀπὸ τὸν Βερεζίνα !

— Καὶ τί με νοιάζει. Ἀποφάσισε, εἰδεμὴ θὰ τὸ δώσω !

— Ἐ, καλὰ λοιπόν, τὸ ὑπόσχομαι. Νὰ, εἰστε εὐχαριστημένη !

— Ναί, ἔκανε ἡ Κάτια με ἱκανοποίηση, εἰσαι καλὸς, Βερεζίνα, καὶ σὲ ἀγαπᾷ πολὺ. Καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσω τὸ πουγγί ἐσένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ διπλωματία τῆς Κάτίας

Τρεῖς μῆνες πέρασαν. Ὁ συνταγματάρχης Μοντάρχη ἔκανε στὸ διάστημα αὐτὸ ἀρκετὰ ταξίδια ὡς τὴν Μασσαλία. Κάθε φορὰ πού ξαναγύριζε ἦταν καὶ πιδ συλλογισμένος ἀπὸ πρίν. Ὁ Βερεζίνας, βουδὸς σὰν τὰ φος ἀπαντοῦσε σὲς ἐρωτήσεις τῆς Κάτίας με ἀπόλυτη σιωπὴ.

Σύμφωνα με τίς δικές του ἐξηγήσεις ὁ συνταγματάρχης πῆγαινε στὴν Μασσαλία πότε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα φίλο του, πότε γιὰ νὰ ἰδῇ κάποιον συγγενῇ του.

Μὰ ἡ Κάτια δὲν ἄφηνε κανένα ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ νὰ σταθῇ :

— Ὁ νουνός μου δὲν ἔχει κανένα συγγενῇ, ἔλεγε. Λὲς ψέμματα, Βερεζίνα, αὐτὸ εἶναι πολὺ κακὸν πράγμα.

— Δεσποινίς μου, διαμαρτυρόταν ὁ γρεναδιέρος, μὰ τὴν ψυχὴ μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι ! Ὁ συνταγματάρχης μου πᾶει καὶ κάνει βίζιτες στοὺς

φίλους του στὴ Μασσαλία. Καθὼς βλέπετε καὶ σεις, ἕνα σωρὸ κύριοι μᾶς ἔρχονται κάθε τόσο στὸ σπίτι αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ. Ἐ, εἶναι γιὰ ν' ἀνταποδώσουν τίς βίζιτες πού τοὺς κάνει ὁ συνταγματάρχης μου.

Ἡ Κάτια κουνοῦσε τὸ κεφάλι της χωρὶς νὰ δίνῃ μεγάλη πίστη στὰ λόγια του. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς τώρα καὶ μερικὲς βδομάδες ὁ κύριος Μοντάρχη δεχόταν τακτικὰ στὸ σπίτι του πολλοὺς παλιούς συμπαθῆτές του. Ὅλοι τους ὅμως εἶχαν στρατιωτικὸ παρουσιαστικὸ. Οἱ ρεδιγκότες τοὺς ἔρχονταν χυτὲς ἐπάνω τους, ὅπως ἄλλοτε οἱ στολὲς τους. Χτυποῦσαν τὰ τακούνια ἀπὸ τίς μπότες τοὺς ἐπάνω σὲς κόκκινες πλάκες τῆς αὐλῆς καὶ τὰ μπαστούνια τοὺς τὰ ἐστρίβαν στὰ χέρια τοὺς νευρικά, σὰν νὰ ἦταν μαστίγια.

« — Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Κάτια... »

Μιλοῦσαν σὲ τόνο προσταγῆς καὶ ὁ Βερεζίνας τοὺς ετοίμαζε ἀναψυκτικὰ πού θὰ ταυροῦφλιζαν τὸ λαρύγγι κάθε ἄλλου ἀνθρώπου.

Ὅλοι τους εἶχαν ἕνα ὕφος συλλογισμένο, ὅπως καὶ ὁ συνταγματάρχης. Ὅταν πρόφεραν τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορα στέκονταν σὲ προσοχὴ καὶ μιὰ ἀστραπὴ περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ὁ κύριος Μοντάρχη εἶχε κάθε φορὰ μαζί τοὺς παλῶρες καὶ μυστικὲς συνομιλίες. Ἡ Κάτια ἄκουγε καμμιὰ φορὰ μερικὲς λέξεις ἀπὸ τίς συνομιλίες αὐτές. Καθὼς ἐπαίξε στὸν κήπο, ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα τοῦ γραφείου τοῦ νουνό τῆς ἔφθαναν ὡς τὰ αὐτιά της μερικὲς κουβέντες :

— Ὁ αὐτοκράτωρ... ἡ Ἀγία Ἐλένη... Καμμιὰ ὀποψία... Σρετ-ζεταί προσοχή...

Ἐπειτα οἱ φωνὲς χαμῆλωναν καὶ τὸ κοριτσάκι δὲν ἄκουγε παρὰ ἕνα

σιγανὸ μουρμούρισμα ὡς τὴ στιγμὴ πού οἱ ξένοι ετοίμαζονταν νὰ φύγουν καὶ ἀποχαιρετοῦσαν τὸν κόμητα.

Ὅταν πέρασε ὁ πρῶτος κλονισμός ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Ναπολέοντος ἡ ζωὴ στὴν ἐξοχικὴ βίλλα ξαναπῆρε τὸν κανονικὸ τῆς δρόμο. Ἡ Κάτια μάθαινε τὰ μαθήματά της μετὰ τὴν καταπληκτικὴ εὐκολία πού δειχνοῦν σ' αὐτὰ τὰ πράγματα οἱ Σλαῦοι. Τὶς ὥρες πάλι πού ἦταν ἐλευθερῇ, ἔτρεχε στὸ περιβόλι νὰ συναντήσῃ τὸν γέρο-Βερεζίνα τῆς, πού τὴν βοηθοῦσε νὰ καλλιεργῇ τὸ δικὸ της περιβολάκι μετὰ μικροσκοπικὰ του παρτέρινα.

Ἐνα βράδυ ἡ Κάτια ετοίμαζε ἕνα μπουκέτο γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ στὸν νουνό τῆς, ὅταν ἐκεῖνος κατέβηκε ἀπὸ τὴν ταράτσα καὶ πλησίασε τὴν νεαρὴ ἀνθοκόμο.

— Κοίταξε νουνέ ! φώναξε τὸ κοριτσάκι. Ὅλα αὐτὰ τὰ λουλούδια εἶναι ἀπὸ τὸ δικό μου περιβολάκι. Αὐτὰ τὰ γαρύφαλλα δὲν θὰ ταιριάζουν ὠραῖα στὸ βάζο τοῦ γραφείου σου : Θὰ σὰς τὰ βάλω ἐκεῖ γιὰ νὰ με θυμᾶσαι κάθε φορὰ πού θὰ τὰ βλέπῃς.

Ὁ κόμης φαινόταν ἐξαιρετικὰ ταραχμένος. Τράβηξε τὴν μικρούλα στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἐλα νὰ καθήσῃς ἐδῶ κοντὰ μου, τῆς εἶπε τρυφερά.

Ἡ Κάτια ὑπάκουσε.

— Τί ἔχεις, ἀγαπητέ μου νουνέ, ἔκανε κοιτάζοντας ἀνήσυχη τὸν συνταγματάρχη, ὁ ὁποῖος μῆλο πού τὴν ἔσφιγγε ἐπάνω του δὲν ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ. Μήπως εἶσαι ἀρρωστος ; Μήπως ἔχεις καμμιὰ στενοχώρια ; Γιατί τρέμεις ἔτσι !

Ἡ Κάτια ὑπάκουσε.

— Τί ἔχεις, ἀγαπητέ μου νουνέ, ἔκανε κοιτάζοντας ἀνήσυχη τὸν συνταγματάρχη, ὁ ὁποῖος μῆλο πού τὴν ἔσφιγγε ἐπάνω του δὲν ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ. Μήπως εἶσαι ἀρρωστος ; Μήπως ἔχεις καμμιὰ στενοχώρια ; Γιατί τρέμεις ἔτσι !

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

« Ὅλα της, ἕνα θάμμα, τόσο ὠραῖα. Τὰ μάτια, τὰ μαλλιά της τὰ σγουρά, τὰ χεῖλη, τὰ σπῆρα χέρια της, τὰ πέπλα Χρυσάφια, κι' ὡ τὰ θεῖα της φτερά. Τὰ διάφανα, τὰράχιννα φτερά της. Σὰν ἡλιοι, καὶ σὰν ἄστρα, τόσο φῶς. Καὶ χρώματα, καὶ τόση ἀπαλοσύνη !... Μέσα μου φλόγα, ὁ πόθος ὁ κρυφός. Νάτανε καὶ νὰ γίνονταν, σκεφτόμουν, στῶν ὁραμάτων γύρω τὸ χορὸ — Κι' ἔτσι σιγὰ, θεομὰ παρακαλοῦσα — Στὸς ὤμους μου, φτερά, νὰ σὰς φέρω !... Μὲ σὰς νὰ πάω στὰ ξωκίττα τὰ μέρη. Ὅπου κανεῖς δὲν εἶδε καὶ δὲν ἔβριε !... Κι' ὅσο παιδί μικρὸ, τόσο ἡ λαχτάρα. Ἐθέριευσ στὸ ὄνειρό σου τὴ χαρὰ. Τὴν Ἀνεράϊδα ὡς ἔβλεπα νὰ ἀνύβῃ. Ἐτοιμὴ νὰ μοῦ βάλῃ τὰ φτερά !... Κι' ὡς ἄπλωνα τὰ χέρια μου, ἐμπνοῦσα ! Μ' ἕνα δάγκωμα ἀπάνω στὴν καρδιά... Γιατί, ἔλεα, γιατί κάθε ὄνειρό μας Κλαίγοντας στῆς μαννούλας τὴν παιδιὰ — Κι' ὁ θρήνος μου παρὰ πονο βαθὺ — Νὰ σβῇ τὴν ὠραιότερη Στιγμὴ !... »

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Γκλόριαν* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· περιμένω καὶ τὸ ἐσπάρθωμα·) *Μικρὸν Σπουδαστὴν* (ἔξω πῶς τὰ βιβλία αὐτὰ τὰ ἐσταλμένα χρυσόδετα· αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶνε λάθος στὴν παραγγελία—τὰ παραγγέλουν ἐδῶ σ' ἓνα βιβλιοπωλεῖο, γιὰτὶ ἐγὼ μόνον ἄδετο ἔχω—ἢ θὰ εἶχαν ἐξαντληθεῖ τὰ χρυσόδετα·) *Βαρῶν Δελακάρτοσην* (εἶδες λοιπὸν τὴ λύση τοῦ προβλήματος 241; τί δύσκολο καὶ τί εὐκολο μαζί! χαίρω ποὺ σοὺ ἀρέσει καὶ τὸ νέο μου μυθιστόρημα·) *Πούπουλο* (δυσανάγνωστο κάπως τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ πολὺ ὠραῖο τὸ στίχο τοῦ κ. Σενοπούλου, μπράβο!) *Ἀργίμι* (τί νὰ τίς κάμω, παιδί μου, αὐτὲς τίς Ἀσκήσεις ποὺ εἶναι μαζί με τὸ γράμμα; τὰ γράμματα, βλέπεις, φυλάσσονται ἀλλοῦ, καὶ οἱ Ἀσκήσεις ἀλλοῦ· νὰ μοὶ τίς ξαναστείλῃς γραμμένες σὲ χωριστὸ χαρτί·) *Ἀκτίνα Χαράς* (ἔλαβα καὶ τίς Ἀσκήσεις· στὴν ἐρώτησή σου γιὰ τὸ Ἀνέκδοτο ἀπαντῶ ναι·) *Σοφίαν Δονδολίνου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, περιμένω·) *Πούλιαν* (εὐγε, πολὺ καλοὶ οἱ βαθμοὶ σου· γράψε μου τώρα κάπου-κάπου, κάτω ἀπ' τὰ πύθια ποὺ ξεκουράζονται·) *Ρέαν* (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου· πολὺ μ' εὐχαρίστησε καὶ τὸ πρῶτο σου γράμμα, ποὺ ἐλπίζω νὰ ἔχῃ συνέχεια· ναι, πρέπει νὰ σημειώνεται κι' ἡλικία, γιὰτὶ στὶς Ἀσκήσεις οἱ διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σὲ τάξεις·) *Εὐρήνην Κατσούλη* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάρθωμα· ἔστειλα στὴ νέα μου φίλῃ τὰ φυλλάδια ἐξ ἀρχῆς·) *Τραγουδιστὴν* (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοὶ γράφῃς συχνά·) *Γαλιάνδραν* (ἢ ἀποστολὴ τῶν τετραδίων ἐβράδυνε γιὰτὶ εἶχαν ἐξαντληθεῖ κι' ἔπρεπε νὰ ἀνατυπώσω·) *Πουλί τοῦ Δάσους*, *Ἰσιδα* κτλ. κτλ. **Εἰς ὅσας** ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 **Αὐγούστου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ὀκτωβρίου

- 440. Δεξιόγραφος**
Κάποια θεὰ στολίσθηκε
Μ' ἀνθάκι ποὺ μυρίζει,
Κι' ἐν' ἀκρωτηρίῳ ἐφάνηκε,
Ποὺ οὐ λύτης τὸ γνωρίζει.
Ἄνθος τοῦ Ἰονίου
- 441. Στοιχειογράφος-Μεταγραμματισμός**
Στὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ παλιά,
Τὸν κόσμον ἀναστάτωσε,
Ὁρατοὶ καὶ τολμητίας νέος.
Μ' ἀποκεφάλισ' τον σκληρά,
Τὸ γιώτα του ἦτα κάμε το,
Καὶ θὰ φανῇ θεὸς γενναῖος.
- 442. Στοιχειοτονόγραφος**
Ἐνα φροῦτο ἐξωτικὸ
Γράμμ' ἀκόμα ἓνα παίρνει
Καὶ σ' αὐτὸ τὸν τόνο βάζει,
Κι' ἓνα πρόσωπο ἀπὸ
Τὴ Διάπλασι μὰς φέρνει,
Ποὺ ἀγαπᾷ ὅποιος τὴ διαβάζει.
Ἀγκάθι
- 443. Αἵνιγμα**
Συχνὰ με βρίζεις στὸ τραπέζι
Μέσ' στὰ πολλὰ θαλασσινά.
Μὰ κι' ἡ κοιλιὰ ἀπὸ μένα παίζει
Καραϊσκάκη, ταμπούρα...
Λίγη χρειάζεται σοφία,
Ἄν καὶ χωρὶς ὀρθογραφία.
Ἀγνούλα

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1935), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, καὶ 1935 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστον τόμον προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ραμμένος εἴτε ἀρραφός.

444. Πυραμῖς

```

+
* *
* * *
* * * *
* * * *
* * * *

```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: φωνήεν, αἰθετήριον, πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἀρχαῖος ἀθηναῖος πελογράφος, αὐτοκρατορία τῆς Ἀφρικῆς. Οἱ σταυροὶ καθέτως, βαλκανικὸν ὄρος. Ντίνος Θώμης

445. Ἐπιγραφή

Ο Ε Α
Π Ι Ο Ν Ν Σ Ρ Ε Ν
Λ Σ Σ Ι Ο Ι Κ Μ Ο
Ο Υ Ε Τ Λ Ο Ο Υ Σ
Σ Ι Γ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Αἰώνιος Θρύλλος

446. Διπλὸ Κεφάλι

Ἕλις, οὗς, ὄνος, βέλος, ὄρος
Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσοι λέξεις, τὰρχικὰ τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν πόλιν. Κίτρινη Ἀράχνη

447. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ δεύτερα καὶ τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν δύο ὠραίους μυθολογικοὺς νέους:

1, Πέντε τοιαῦτα ἀποτελοῦν τὸ Πένταθλον· 2, Νεοῦ ἑλλήν ποιητὴς περίφημος· 3, Βλέπεται καθ' ὅπου· 4, Τὸ ὑποργικόν, οὕτως εἰπεῖν, συμβούλιον τῆς ἀρχαίας Ρώμης· 5, Ἐπίθετον σημαίνον τὸν σκληρόν, τὸν ἀκαμπτον· 6, Πτηνὸν ὑδροχαρές· 7, Πόλις τῆς Ρωσσίας· 8, Μέρος τοῦ ἀρχαίου ναοῦ· 9, Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Γεώργιος Χ. Χαλαράμπους

448. Γρίφος

ινα	ωσι		
ινα	ινα	ωσι	ωσι
εδ	Θ	νχι	Θ
ινα	ινα	ωσι	ωσι
ινα		ωσι	ωσι

Λουλού

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 23

264. Πυραμῖς (πυρά, μῦς).—265. Κασιὰ-Ἀσία.—266. Κέρδος-κέρδος.—267. Πάρις-ρίς.

268.

Α	Α	Σ	Σ
Θ	Κ	Γ	Ο
Υ	Ε	Η	Α
Π	Μ	Τ	Α
	Ι	Ο	Υ
	Σ	Σ	Ε

269. ΠΑΝ (Π-άγος, Α-ὕλη, Ν-άσιος).—270. Ἡ πείνα κάστρα πολεμᾷ καὶ χῶρες παραδίνει.—271. *Μὴ θίγῃς τὰ κακῶς κείμενα* (μὴ, θίγῃς εἰς τὰ, κακῶς, κίμῃ ἐν α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—584]

Αργίμι, εὐχαριστῶς ἀλληλογραφεῖτε. Γράψατε κ. Ἀναστάσιον Ἰωάννου, Σκύρου 36, Ἀθῆναι, διὰ κ-ω. Περιμένω.

Μαῦρος Καβαλλάρης

[ΑΣ'—585]

Παρακαλοῦμε ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα Κων/πόλεως νὰ δημοσιεύσουν με μίαν ἀγγελίαν τὴ Δ/σι καὶ τὸ ψευδώνυμό των διὰ νὰ γνωριστοῦμε.

Ἰνδιάννα-Ζαπτιῖς

[ΑΣ'—586]

Μοδιανὸ Ζιζάνιο=ΑΔΙΚΗ ΚΑΣΑΠΙ-ΔΟΥ. Ἄν μπορῇ, ἀποκάλυψέ με τώρα κι' εἰς.

Ντέκετιβ «Χ»

[ΑΣ'—587]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, γειά σας. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Γράψατε: Δῆμον Ἰωάννου, Βροντάδων Χίου, διὰ «Ο. Π.».

Ὁυρανὸς Πολύφωτος

[ΑΣ'—588]

Εἴθυμε Σημαιοφόρε, ἄς ἀλληλογραφῇσιν καὶ ἄς συμμαχήσιν. Στείλε πρώτος στὴ Δ/σι: Κον Ἀδ. Ἀποστολίδην, Σταδίου 45-β διὰ: *Σανθὸν Ναυαρχον*

[ΑΣ'—589]

Αποκαλύπτω: Ἀσπρη Πσταλῶδα=Πάτροκλος Παπαχριστοδούλου. Με γνωρίζετε;

Τρελλὸ Διαβολάκι

[ΑΣ'—590]

Χρόνια πολλὰ κι' ἀνέφελα, ΣΦΙΓΕ. Ἡ περαιτέρω διαμονή μου στὴν Ἀθῆνα εἶναι μαρτύριο· ὅλοι με ρωτᾶνε γιὰτὶ ἢ Σφιγῇ μίλησε καὶ εἶπε, καὶ εἶπε... Ὁ ἴδιος δὲ κύριος Φαίδων με ρώτησε «τί συνέβηκε μετὰ τὴ Σφίγγα;». Καθ' ὅπου βλέπω τὸν Torquemada νὰ με ἐξετάζῃ γιὰτὶ *μαλλώνουμε* μετὰ τὴ Σφίγγα. Ἐχῆς τὸν λόγον, παιδάκι μου. Φιλικώτατα.

Τάσος Δούσης

[ΑΣ'—591]

Αϊακέ, *Ραδάμανθυ*, τί γινώσκαστε; Τοῦ χρόνου στὸ ὄχθος θὰ πᾶτε πάλι;

Μίνως

[ΑΣ'—592]

Καὶ σὺν τί δὲν καταλαβαίνεις, *Σαοπηδόνα*; Δὲν φαντάζομαι νὰ ἐγραψα ὅτε νὰ δημοσιεύσῃς τίποτε γιὰ σένα!

ΔΟΣΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—593]

Εὐγε, *Πλωτάρχη*, γιὰ τὰ ὠραία λόγια ποὺ ἔχεις καὶ γράφεις καὶ τίς ἀδικεῖς κατηγορίες τῆς Φαουστίνας χωρὶς λόγο. Νομίζεις πῶς τὸ πιστέψαν τὰ Διαπλάσπουλα; Γελᾶσαι, Μπεμπέκα μου!!

Χιωτοπούλα